

Lieta C-895/19

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2019. gada 4. decembris

Iesniedzējtiesa:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach (Vojevodistes
administratīvā tiesa Glivicē, Polija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 4. novembris

Prasītāja:

A

Atbildētājs:

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (Valsts nodokļu
informācijas biroja direktors)

Pamatlietas priekšmets

Tiesību atskaitīt priekšnodokli par preču iegādi Kopienas iekšienē noteikšana, ņemot vērā grozītos PVN likuma noteikumus, ar kuriem noteikts trīs mēnešu prekluzīvs termiņš nodokļu deklarācijas iesniegšanai.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Savienības tiesību interpretācija, LESD 267. pants

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp., ar grozījumiem) 167. pants, to aplūkojot kopā ar 178. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību aktus, saskaņā ar kuriem tiesības atskaitīt priekšnodokli

tajā pašā taksācijas periodā, kurā ir jāmaksā maksājamais nodoklis attiecībā uz darījumiem, kuri ir saistīti ar preču iegādi Kopienas iekšienē, var tikt īstenotas tikai ar nosacījumu, ka maksājamais nodoklis par šādiem darījumiem tiek uzrādīts attiecīgā nodokļu deklarācijā, kas iesniegta prekluzīvā termiņā (Polijā 3 mēneši), skaitot pēc tā mēneša beigām, kurā ir radies pienākums maksāt nodokli par iegādātām precēm un pakalpojumiem?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, kas grozīta ar Direktīvu 2010/45/ES (2010. gada 13. jūlijs), turpmāk tekstā – “PVN direktīva”: 1. panta 2. punkts, 63., 167., 168., 178.–182., 273. pants

Atbilstošās valsts tiesību normas

2004. gada 11. marta *Ustawa o podatku od towarów i usług* [Likums par preču un pakalpojumu nodokli] (2018. gada *Dz. U.*, 2174. pozīcija, ar grozījumiem; turpmāk tekstā – “PVN likums”)

86. panta 1., 10., 13. un 13.a punkts redakcijā, kura bija spēkā gan pirms, gan pēc 2017. gada 1. janvāra:

“1. Ciktāl preces un pakalpojumi tiek izmantoti ar nodokli apliekamiem darījumiem, [...] nodokļa maksātājam ir tiesības atskaitīt priekšnodokļa summu no maksājamā nodokļa summas [...].

10. Tiesības samazināt maksājamā nodokļa summas par priekšnodokļa summu rodas, iesniedzot nodokļa deklarāciju par periodu, kurā radās pienākums maksāt nodokli par nodokļa maksātāja iegādātajām vai importētajām precēm un pakalpojumiem.

13. Ja nodokļa maksātājs nav samazinājis maksājamā nodokļa summu par priekšnodokļa summu 10., 10.d, 10.e un 11. punktā minētajos termiņos, tas var samazināt maksājamā nodokļa summu, koriģējot nodokļu deklarāciju par periodu, kurā radās tiesības samazināt maksājamā nodokļa summu, bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no tā gada sākuma, kurā radās tiesības samazināt maksājamā nodokļa summu, ievērojot 13.a punktā noteikto.

13.a Ja nodokļa maksātājs attiecībā uz preču iegādi, preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu Kopienas iekšienē, kad atbilstīgi 17. pantam nodokļa maksātājs ir preču vai pakalpojumu pircējs, nav samazinājis maksājamā nodokļa summu par priekšnodokļa summu 10. un 11. punktā minētajos termiņos, tas var samazināt maksājamā nodokļa summu, koriģējot nodokļu deklarāciju par periodu, kurā radās tiesības samazināt maksājamā nodokļa summu, bet ne vēlāk kā piecu

gadu laikā no tā gada beigām, kurā radās tiesības samazināt maksājamā nodokļa summu.”

86. panta 10.b punkts redakcijā, kas bija spēkā pirms 2016. gada 31. decembra:

“10.b Tiesības samazināt maksājamā nodokļa summu par priekšnodokļa summu gadījumos, kuri ir norādīti:

[..]

2) 2. punkta 4. apakšpunkta c) punktā – rodas atbilstoši 10. punktam ar nosacījumu, ka nodokļa maksātājs:

[..]

b) maksājamā nodokļa summu par preču iegādi Kopienas iekšienē ir iekļāvis nodokļa deklarācijā, kurā tam ir jāuzrāda šis nodoklis;

3) 2. punkta 4. apakšpunkta a), b) un d) punktā – rodas atbilstoši 10. punktam ar nosacījumu, ka par šiem darījumiem maksājamā nodokļa summu nodokļa maksātājs ir iekļāvis nodokļu deklarācijā, kurā tam ir jāuzrāda šis nodoklis.”

No 2017. gada 1. janvāra tika grozīti 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punkts un 3. apakšpunkts, kā arī pievienots šī panta 10.i punkts:

“10.b Tiesības samazināt maksājamā nodokļa summu par priekšnodokļa summu gadījumos, kuri ir norādīti:

[..]

2) 2. punkta 4. apakšpunkta c) punktā – rodas atbilstoši 10. punktam ar nosacījumu, ka nodokļa maksātājs:

[..]

b) maksājamā nodokļa summu par preču iegādi Kopienas iekšienē ir iekļāvis nodokļu deklarācijā, kurā tam ir jāuzrāda šis nodoklis, ne vēlāk kā trīs mēnešu laikā pēc tā mēneša beigām, kurā radās pienākums maksāt nodokli par iegādātajām precēm;

3) 2. punkta 4. apakšpunkta a), b) un d) punktā – rodas atbilstoši 10. punktam ar nosacījumu, ka maksājamā nodokļa summu par šiem darījumiem nodokļa maksātājs ir iekļāvis nodokļu deklarācijā, kurā tam ir jāuzrāda šis nodoklis, ne vēlāk kā trīs mēnešu laikā pēc tā mēneša beigām, kurā radās pienākums maksāt nodokli par iegādātajām precēm vai pakalpojumiem.

10.i Ja nodokļa maksātājs maksājamā nodokļa summu ir iekļāvis nodokļu deklarācijā, kurā tam ir jāuzrāda šis nodoklis, vēlāk, nekā tas ir noteikts 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punktā un 3. apakšpunktā, nodokļa maksātājs var

attiecīgi palielināt priekšnodokļa summu norēķinā par taksācijas periodu, attiecībā uz kuru nodokļu deklarācijas iesniegšanas termiņš vēl nav beidzies.”

Īss pamatlītas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts, kā arī pamatlītas pušu galvenie argumenti

- 1 Lūgumā sniegt nodokļu nolēmumu sabiedrība A (turpmāk tekstā – “Sabiedrība”) norādīja, ka, veicot savu uzņēmējdarbību, tā veic iegādes, tostarp preču iegādi Kopienas iekšienē (turpmāk tekstā – “PIKI”), Polijas teritorijā. Iegādātās preces pēc tam tiek izmantotas darījumiem, kas valstī ir apliekami ar pievienotās vērtības nodokli (PVN). Uzņēmējdarbības ietvaros ir radušies un nākotnē var rasties gadījumi, kad uzņēmums nav uzrādījis vai neuzrādīs maksājamo nodokli par PIKI attiecīgajā nodokļu deklarācijā (vai koriģētajā deklarācijā), kura ir iesniedzama trīs mēnešu laikā pēc tā mēneša beigām, kurā ir radies pienākums maksāt nodokli par iegādātām precēm (Sabiedrība to ir izdarījusi vai izdarīs vēlāk, iesniedzot koriģēto nodokļu deklarāciju). Turklāt maksājamā nodokļa neuzrādīšana iepriekš minētajā termiņā cita starpā var izrietēt no tā, ka rēķins tika saņemts novēloti, ka Sabiedrība ir kļūdaini klasificējusi darījumu vai ka persona, kura pārvalda uzskaiti vai sagatavo deklarācijas, ir pieļāvusi kļūdu. Sabiedrība norādīja, ka tai ir visas tiesības atskaitīt PVN, savukārt vēlākā (par 3 mēnešiem) maksājamās nodokļu summas uzrādīšana, veicot attiecīgās deklarācijas korekciju, nav saistīta ar tiesību ļaunprātīgu izmantošanu vai vēlmi samazināt nodokli.
- 2 Saistībā ar iepriekšminēto Sabiedrība uzdeva jautājumu, vai atbilstīgi tiesiskajam regulējumam, kas ir spēkā no 2017. gada 1. janvāra, tādos apstākļos, kādi ir norādīti lūgumā, kā arī turpmākajos notikumos tā, iesniedzot koriģēto PVN deklarāciju par periodu, kurā radās pienākums maksāt nodokli, ir un būs tiesīga atskaitīt priekšnodokli par PIKI tajā pašā taksācijas periodā, kurā tika uzrādīts maksājamais nodoklis, pat ja korekcija tika vai tiks veikta vēlāk nekā trīs mēnešu laikā pēc tā mēneša beigām, kurā radās pienākums maksāt nodokli par iegādātajām precēm.
- 3 Sabiedrība uzskata, ka uz šo jautājumu ir jāatbild apstiprinoši. Tā uzskata, ka prasība, kas izriet no PVN likuma 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punkta redakcijā, kura ir spēkā no 2017. gada 1. janvāra, ir prasība, kas neizriet no PVN direktīvas, tādēļ to nevajadzētu piemērot, turklāt ar šo prasību esot pārkāpti nodokļu neitralitātes un samērīguma principi.
- 4 Iepriekš norādītajai nostājai nepiekrita *Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej* (turpmāk tekstā – “nodokļu iestāde”). Tā uzskata, ka ieviestais noregulējums nav pretrunā PVN direktīvai, it īpaši minētajiem principiem, jo tas neierobežo nodokļa maksātāja tiesības samazināt maksājamo nodokli, kuras izriet no pašas PVN uzbūves. Tāpat tā uzsvēra, ka PVN direktīvas 178. pants paredz iespēju dalībvalstīm noteikt zināmas formalitātes, ar kurām tiek noteikti nosacījumi tiesībām atskaitīt PVN, un tā uzskata, ka par šādu formalitāti ir uzskatāms trīs

mēnešu termiņš, kurš ir noteikts PVN likuma 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punktā.

- 5 Sabiedrība iesniedza *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach* (iesniedzējtiesā) pieteikumu par apstrīdētā nodokļu nolēmuma atcelšanu, cita starpā norādot uz pārkāpumu, ko veido PVN likuma 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkts tāpēc, ka tas ir pretrunā PVN direktīvas 167. pantam un 178. pantam un tajā nav ievērots nodokļu neitralitātes princips, kurš ir paredzēts minētās direktīvas 1. panta 2. punktā, kā arī nav ievērots samērīguma princips, kurš izriet no LESD 5. panta 4. punkta.
- 6 Nodokļu iestāde lūdza pieteikumu noraidīt un apstiprināja apstrīdētajā nodokļu nolēmumā ietverto nostāju. Iesniedzēja nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izklāsts

- 7 Polijā saskaņā ar principu, kurš ir paredzēts PVN likuma 86. panta 1. punktā (ar ko tiek īstenots nodokļu neitralitātes princips), ciktāl preces un pakalpojumi tiek izmantoti ar nodokli apliekamiem darījumiem, nodokļa maksātājam ir tiesības atskaitīt priekšnodokļa summu no maksājamā nodokļa summas. Šīs tiesības principā rodas, iesniedzot nodokļu deklarāciju par periodu, kurā radās pienākums maksāt nodokli par precēm un pakalpojumiem, ko ir iegādājies nodokļa maksātājs (PVN likuma 86. panta 10. punkts). Atbilstoši tiesiskajam regulējumam, kas bija spēkā pirms 2016. gada 31. decembra, PIKI gadījumā šīs tiesības radās atbilstoši 10. punktam tostarp ar nosacījumu, ka nodokļa maksātājs par PIKI maksājamā nodokļa summu ir iekļāvis nodokļu deklarācijā, kurā tam ir jāuzrāda šis nodoklis (PVN likuma 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punkts). Tomēr likumdevējs ir noteicis jaunu prekluzīvu termiņu, kas nozīmē, ka šobrīd, lai gūtu labumu no šī regulējuma, ir nepieciešams iesniegt deklarāciju trīs mēnešu termiņā (PVN likuma 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punkts redakcijā, kas ir spēkā no 2017. gada 1. janvāra). Ja šis termiņš ir nokavēts, nodokļa maksātājam ir jākorrigē iepriekš iesniegta deklarācija (PVN likuma 86. panta 10.g punkts) un vienlaikus tas var aprēķināt par PIKI maksājamo nodokli tikai par kārtējo periodu (PVN likuma 86. panta 10.i punkts). No grozījumu pamatojuma izriet, ka tas ir pamatots ar pārkāpumiem, kas pieļauti, atsevišķiem subjektiem deklarējot PIKI un citus darījumus, kuros principā maksājamais nodoklis ir vienāds ar priekšnodokli.
- 8 Tikmēr 2019. gada 2. maija spriedumā C- 225/18 *Grupa Lotos* par “atturēšanās no jebkādas darbības” klauzulu Tiesa ir norādījusi, ka PVN direktīvas 168. panta a) punktā paredzētās nodokļa atskaitīšanas tiesības ir PVN mehānisma neatņemama sastāvdaļa un principā nevar tikt ierobežotas. Šīs tiesības ir izmantojamas nekavējoties attiecībā uz visiem ar iepriekšējiem darījumiem saistītajiem priekšnodokļiem, un atskaitījumu režīma mērķis ir pilnībā atbrīvot uzņēmēju no PVN, kas tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību. Šādi kopējā PVN sistēma nodrošina pilnīgu neitralitāti

attiecībā uz nodokļu nastu neatkarīgi no saimnieciskās darbības mērķiem vai rezultātiem, bet ar nosacījumu, ka par pašu minēto saimniecisko darbību principā ir uzliekams PVN. No tā izriet, ka, ja nodokļa maksātājs, kurš darbojas šādā statusā preču vai pakalpojumu iegādes brīdī, izmanto šīs preces vai pakalpojumus savu ar nodokli apliekamo darbību vajadzībām, tam ir tiesības atskaitīt PVN, kurš tam ir jāmaksā vai ko tas ir samaksājis par šīm precēm vai pakalpojumiem. Tiesa ir norādījusi, ka no judikatūras arī izriet, ka atkāpes no tiesībām uz PVN atskaitīšanu ir atļautas tikai gadījumos, kas ir skaidri paredzēti to direktīvu noteikumos, kuras reglamentē šo nodokli. Tomēr, kā to jau ir atzinusi Tiesa, ir jāņem vērā valsts tiesību norma, kas attiecas uz izņēmumiem no tiesībām uz PVN atskaitīšanu, efektīva piemērošana un sekas, kuras tā rezultātā rodas nodokļa maksātājiem (25.–28., 37. punkts).

9. Ņemot vērā iepriekš norādīto spriedumu, iesniedzējtiesai ir radušās šaubas, vai ir iespējams noteikt tādu regulējumu, kāds ir izskatāmajā lietā, kā jaunu risinājumu, kurš principā nav iepriekš pastāvējis valsts tiesību aktos. Tas ir svarīgi, jo, nosakot to, Polijas likumdevējs pauda viedokli par piedāvāto risinājumu atbilstību Eiropas Savienības tiesībām. Tikmēr no grozījumu pamatojuma izriet, ka netika lūgts sniegt atzinumu un netika veiktas konsultācijas un saskaņošana ar Eiropas Savienības iestādēm un struktūrām.
10. Savukārt attiecībā uz iespēju noteikt dalībvalstīs prekluzīvus termiņus kā formālu nosacījumu Tiesa ir izteikusies vairākkārt, tostarp saistībā ar līdzvērtības, efektivitātes un samērīguma principu. Iesniedzējtiesa atsaucās uz šādiem spriedumiem: 2016. gada 28. jūlijs, C-332/15, *Astone* (34. punkts; rezolūtvās daļas 1. punkts); 2008. gada 8. maijs, C-95/07 un C-96/07, *Ecotrade SpA* (rezolūtvās daļas 1. punkts); 2006. gada 12. janvāris, C-504/04, *A.S.G.* (35. punkts); 1987. gada 18. marts, 56/86, *Société pour l'exportation des sucres*; 1987. gada 30. jūnijs, 47/86, *Roquette Frères*; 1990. gada 26. jūnijs, C-8/89, *Zardi*; 2015. gada 9. jūlijs, C-183/14, *Salomie* un *Oltean*; 2016. gada 15. septembris, C-518/14, *Senatex*.
11. No iepriekšminētās judikatūras iesniedzējtiesa secina, ka PVN direktīvas noteikumi neizslēdz iespēju dalībvalstij noteikt prekluzīvus termiņus valsts tiesību sistēmā, tomēr šie termiņi nedrīkst pārkāpt nodokļu neitralitātes principu, un tiem jābūt samērīgiem. Tas ir jāizvērtē valsts tiesai, kurai ir jāpārbauda, vai ar šo noteikumu netika noteiktas formalitātes, kas nav samērīgas ar izvirzītajiem mērķiem, tostarp, vai ar to ieviešanu nodokļa maksātājs netika uzlikts ekonomisks slogs. Tādēļ aplūkojamā lietā valsts tiesas uzdevums ir pārbaudīt, vai noteiktais prekluzīvais termiņš objektīvi atbilst nosacījumiem, kuri izriet no nodokļu samērīguma un neitralitātes principa. Ja tas neatbilst tiem, nodokļa maksātājs var atsaukties uz attiecīgo neatbilstību un tādējādi izmantot savas atskaitīšanas tiesības ar atpakaļejošo datumu.
12. Izskatāmajā lietā Sabiedrība norāda uz divu veidu prekluzīva termiņa neievērošanas iemesliem: neatkarīgi no nodokļa maksātāja, ja rēķins tiek saņemts

novēloti, vai atkarīgi no nodokļa maksātāja, t.i., nodokļa maksātāja pieļautas kļūdas dēļ.

- 13 Novērtējot iepriekš minēto proporcionalitātes principa kontekstā, vispirms vajadzētu nošķirt nodokļa maksātāja situācijas atkarībā no tā, vai runa ir par maksājamo nodokli vai priekšnodokli. Proti, PVN likuma 86. pantā ir noteikts laika ierobežojums (prekluzīvs termiņš) attiecībā uz pirmo no tiem tikai saistībā ar noilgumu, t.i., piecu gadu periodu. Tādējādi maksājamā nodokļa koriģēšana ir iespējama līdz šī perioda beigām (PVN likuma 13. pants un 13.a pants). Savukārt attiecībā uz priekšnodokli likumdevējs ir noteicis divus termiņus. Tie ir, pirmkārt, trīs mēnešu periods, lai to varētu noteikt [atskaitīšanas mērķiem], tātad ar atpakaļejošo datumu vai par kārtējo periodu (86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punkts un 86. panta 10.i punkts), un, otrkārt, piecu gadu termiņš (86. panta 13. punkts un 13.a punkts). Šaubas rodas par pirmo termiņu.
- 14 Proti, no vienas puses, iesniedzējtiesas ieskatā, trīs mēnešu prekluzīvais termiņš, kurš ir noteikts 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punktā, šķiet pietiekams, lai nodokļa maksātājs saņemtu rēķinu. Neapšaubāmi šim termiņam ir arī disciplinējošs raksturs, jo tā noteikšanas mērķis ir sniegt stimulu nodokļa maksātājiem aktīvāk iegūt rēķinus, kas dokumentētu PIKI. Ir būtiski, ka šī noteikuma mērķis bija novērst situācijas, kad priekšnodoklis bija vienāds ar maksājamo nodokli, un šāds norēķins tika izmantots novēloti, jo vēlāk notika nodokļa korekcija, kura izrietēja no tā, ka rēķins tika ņemts vērā vēlāk nekā iepriekš minētajā termiņā. Šāda rīcība bija vērsta uz nodokļu “optimizēšanu” un tiesību ļaunprātīgu izmantošanu. No likuma grozījumu pamatojuma izriet, ka šis prekluzīvais termiņš nodokļu iestādēm sniedz iespēju labāk kontrolēt PVN norēķinus. Iesniedzējtiesa norāda, ka tās rīcībā nav statistikas datu par to, kāds tādu lietu, kurās ļaunprātīgi tika izmantotas atskaitīšanas tiesības ar atpakaļejošu datumu piecu gadu laikposmā, nevis trīs mēnešu laikposmā, īpatsvars bija vērsts uz krāpšanu nodokļu jomā vai tiesību ļaunprātīgu izmantošanu. Tomēr, no otras puses, ir jāatzīmē, ka nodokļa maksātājam dažreiz nav nekādas ietekmes uz iepriekšminētā termiņa ievērošanu, kā šajā lietā norāda Sabiedrība. Proti, to var izraisīt darījumu partnera novēlota rēķina izrakstīšana un nosūtīšana vai pasta pakalpojumu sniedzēju nepilnības. Turklāt fakts, ka nodokļa maksātājs ir saņēmis rēķinu šajā laikposmā, ne vienmēr nozīmē, ka tas atbilst atskaitīšanas prasībām, piemēram, ja tā sagatavošanā ir pieļautas kļūdas. Ņemot vērā PVN direktīvu, rēķinam jāatbilst gan subjektīvajām, gan objektīvajām prasībām. Tajā pašā laikā, kā norādījusi Tiesa, labota rēķina novēlota saņemšana attiecībā uz formāliem nosacījumiem ne vienmēr var būt pamats liegt nodokļa maksātājam iespēju izmantot atskaitīšanas tiesības. Tomēr no jaunajiem noteikumiem izriet, ka neatkarīgi no tā, kāds bija kavējuma iemesls, nodokļa maksātājs pēc trīs mēnešu termiņa beigām var norēķināt priekšnodokli tikai par kārtējo periodu. Šādas situācijas dēļ rodas nepieciešamība samaksāt maksājamo nodokli kopā ar procentiem, kuri tiek aprēķināti no pirmās dienas pēc tā termiņa beigām, kurā nodoklis kļuva maksājams, līdz tā faktiskai apmaksai vai no pirmās dienas pēc tāda termiņa, kurā nodokļa maksātājs saņēma pārmaksātā priekšnodokļa atmaksu,

līdz samaksas dienai, vai arī nepieciešamība labot pārskaitāmo summu par periodu starp labojumu un deklarāciju par kārtējo periodu.

- 15 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, vērtējot PVN likuma 86. panta 10.b punkta 2. apakšpunkta b) punktu, 86. panta 11.g punktu un 11.i punktu, ņemot vērā Tiesas judikatūru, būtu jāievēro “rūpīga nodokļa maksātāja” princips. Prekluzīva termiņa noteikšanu nerūpīgam nodokļa maksātājam, t.i., tādām, kurš savas nolaidības dēļ nav ievērojis norēķinu termiņu, piemēram, nepareizi klasificējot darījumus, Tiesa ir atzinusi par atbilstošu PVN direktīvai.
- 16 Iesniedzējtiesa sliecas uzskatīt, ka PVN direktīvas 167. pants kopā ar 178. pantu ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā valsts tiesību akti, saskaņā ar kuriem “labticīga” nodokļu maksātāja tiesību atskaitīt priekšnodokli izmantošanai tajā pašā taksācijas periodā, kurā ir jāmaksā maksājamais nodoklis par darījumiem, kuri ir saistīti ar preču iegādi Kopienas iekšienē, ir nepieciešams uzrādīt maksājamo nodokli par šādiem darījumiem attiecīgā nodokļu deklarācijā, kura ir iesniedzama prekluzīvā termiņā (Polijā 3 mēneši) pēc tā mēneša beigām, kurā ir radies pienākums maksāt nodokli par iegādātām precēm un pakalpojumiem, bet pārējā daļā tie neliedz noteikt šādu termiņu.